

— vai arī, pakārtoti, nodot lietu, par kuru ir šī apelācijas sūdzība, atpakaļ pirmās instances tiesai citā iztiesāšanas sastāvā, lai tā vēlreiz lemtu par šīs lietas būtību.

Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu procedūrā “Valsts atbalsts C 36/2007 — Vācija; Valsts atbalsts *Deutsche Post AG*”;

Pamati un galvenie argumenti

Pārsūdzētais rīkojums ir prettiesisks tostarp šādu iemeslu dēļ: a) tiesību principu delikta atbildības jomā kļūdaina, nepareiza un nepamatota interpretācija un piemērošana, kā arī Eiropas Savienības judikatūras šajā jautājumā nepamatota un nesaprotama neievērošana; b) pilnībā nav norādīts pamatojums, pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā, sagrozīti fakti, maldinoša, nepilnīga un kļūdaina apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto pierādījumu pārbaude, *clare loqui* pienākuma pārkāpums, rīkojumā nav saskaņotības, tam ir neapgāzams raksturs, tas ir patvaļīgs, nelōģisks, iracionāls un nesaprātīgs; c) Vispārējā tiesa nav lēmusi par strīda galvenajiem aspektiem un pilnībā nav notikusi pierādījumu vākšana; d) tiesas izvairīšanās no pienākuma pamatot savus apgalvojumus, tostarp attiecībā uz pierādījumu novērtēšanu, par pamatu ņemot pieredzi un vispārējo veselo saprātu; e) tiesību principu par pierādījumu iesniegšanu un pierādīšanas pienākumu tiesā kļūdaina, nepareiza un nepamatota interpretācija un piemērošana.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2010. gada 14. jūlija rīkojumu lietā T-570/08 *Deutsche Post AG*/Eiropas Komisija 2010. gada 27. septembrī iesniedza *Deutsche Post AG*

(Lieta C-463/10 P)

(2010/C 328/32)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Deutsche Post AG* (pārstāvji — J. Sedemund un T. Lübbig, *Rechtsanwälte*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- 1) atcelt Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2010. gada 14. jūlija rīkojumu lietā T-570/08;
- 2) noraidīt iebildumu par nepieņemamību, kuru Komisija izvirzīja tiesvedībā Vispārējā tiesā;
- 3) atcelt Eiropas Komisijas 2008. gada 30. oktobra lēmumu par “rīkojumu sniegt informāciju” saskaņā ar Regulas (EK)

- 4) piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs apelācijas sūdzības priekšmets ir Vispārējās tiesas rīkojums, ar ko tā kā nepieņemamu ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību pret Komisijas Vācijas Federatīvajai Republikai adresēto 2008. gada 30. oktobra rīkojumu sniegt informāciju apelācijas sūdzības iesniedzējai piešķirtā valsts atbalsta procedūrā.

Šīs apelācijas sūdzības galvenais jautājums ir, vai un ar kādiem nosacījumiem ir apstrīdams Komisijas rīkojums sniegt informāciju saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka prasība pret tādu lēmumu, ar kuru izdots rīkojums sniegt informāciju, kura ir tikai viņas rīcībā, ir pieņemama, ja tā rada šaubas par Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktā paredzēto procesuālo nosacījumu ievērošanu un pieprasītās informācijas nepieciešamību.

Vispārējā tiesa šādas prasības pieņemamību ir noraidījusi, būtībā to pamatojot ar argumentu, ka rīkojumam sniegt informāciju neesot nekādu juridisku sekū. Tas esot vienīgi starpposma pasākums, kas kalpo galīgā lēmuma sagatavošanai.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus apelācijas sūdzības pamatus:

- 1) Vispārējā tiesa apstrīdētajā rīkojumā neesot ņēmusi vērā, ka rīkojums sniegt informāciju kā saistošs Eiropas Savienības tiesību akts ir pakļauts pārbaudei Eiropas Savienības tiesās. Dalībvalstij saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu, lasot to kopā ar LESD 288. panta 4. punktu, pamatojoties uz LES 4. panta 3. punktā paredzēto lojālas sadarbības principu esot saistošs pienākums sniegt informāciju. Tā kā rīkojums dalībvalstij esot obligāti izpildāms, pienākums sniegt informāciju automātiski tiek pārcelts uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, jo (vienīgi) tā var sniegt pieprasītās ziņas.
- 2) Vispārējā tiesa neesot arī ņēmusi vērā, ka ar Savienības tiesībās paredzēto tiesību aizsardzību būtu pretrunā, ja dalībvalstij un tieši skartajam uzņēmumam būtu jāsniedz jebkura informācija, ko Komisija ir pieprasījusi saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu, neraugoties uz to, vai ir ievēroti 10. panta 3. punkta procesuālie nosacījumi un vai pieprasītā informācija jebkādā veidā ir saistīta ar atbalsta pārbaudes procedūras mērķi.

- 3) Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu un 13. panta 1. punkta trešo teikumu, jo tā neesot ņēmusi vērā, ka rīkojumam sniegt informāciju ir tiešas juridiskas sekas uz dalībvalsts un attiecīgā uzņēmuma tiesisko situāciju, jo atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punkta trešajam teikumam Komisija gadījumā, ja rīkojums sniegt informāciju netiek izpildīts, lēmumu par iespējamo valsts atbalstu drīkst pieņemt pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju. No tā izrietošais Komisijas pierādīšanas pienākuma samazinājums rada attiecīgā uzņēmuma procesuālā stāvokļa pasliktinājumu, kurš rezultātā savu tiesību īstenošanas dēļ faktiski ir spiests pieprasīto informāciju sniegt.
- 4) Vispārējā tiesa esot pieļāvusi arī kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā esot noliegusi rīkojuma sniegt informāciju tiesisko segu esamību, pamatojot, ka tas ir vienīgi starpposma pasākums galīgā lēmuma sagatavošanas mērķiem. Vispārējā tiesa neesot ievērojusi, ka apstrīdamība nav izslēdzama gadījumā, kad apgalvotais starpposma pasākums — kā lēmums saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 3. punktu — rada pats savas nelabvēlīgas tiesiskās sekas.
- 5) Visbeidzot, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka Komisijas pieļautos tiesību pārkāpumus, pieņemot rīkojumu sniegt informāciju, nav iespējams izvirzīt pietiekamā apmērā, ceļot prasību pret procedūras noslēgumā pieņemto lēmumu; it īpaši tādēļ, ka šādā gadījumā tiek liegts atsaukties uz faktiskā pamata nepilnīgumu. Turklāt, ja attiecīgais uzņēmums — kā tas ir šajā gadījumā — prettiesisko rīkojumu tomēr izpildītu, tas radītu būtisku apgrūtinājumu kā laika, tā arī finansiālā izteiksmē.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 28. septembrī iesniedza Landgericht Gießen (Vācija) — kriminālprocess pret Baris Akyüz

(Lieta C-467/10)

(2010/C 328/33)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Gießen (Vācija)

Lietas dalībnieks pamata procesā

Baris Akyüz

Prejudiciālie jautājumi

Vai

- a) Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvas 91/439/EEK par vadītāju apliecībām ⁽¹⁾ 1. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar 8. panta 4. punkta otro daļu
- b) Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Direktīvas 2006/126/EK par vadītāju apliecībām (pārstrādāta versija) ⁽²⁾ 2. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar 11. panta 4. punktu

ir jāinterpretē tādējādi,

- 1) ka minētajās tiesību normās dalībvalstij (uzņemošajai valstij) ir noteikts aizliegums atteikties atzīt savā teritorijā citas dalībvalsts (izdevējas valsts) izdotu vadītāja apliecību, ja pirms vadītāja apliecības iegūšanas izdevējā valstī vadītāja apliecības izdošana uzņemošajā valstī ir atteikta tāpēc, ka nav izpildīti transportlīdzekļa drošas vadīšanas fiziskie un garīgie nosacījumi;
- 2) apstiprinošas atbildes gadījumā: ka minētajās tiesību normās dalībvalstij (uzņemošajai valstij) ir noteikts aizliegums atteikties atzīt citas dalībvalsts (izdevējas valsts) izdotu vadītāja apliecību savā teritorijā, ja pirms vadītāja apliecības iegūšanas izdevējā valstī vadītāja apliecības izdošana uzņemošajā valstī ir atteikta tāpēc, ka neesot izpildīti transportlīdzekļa drošas vadīšanas fiziskie un garīgie nosacījumi, un, pamatojoties uz informāciju vadītāja apliecībā, citu no izdevējas valsts saņemtu neapstrīdamu informāciju vai pamatojoties uz citiem neapstrīdamiem datiem, it īpaši jebkādiem paša vadītāja apliecības turētāja datiem vai citiem drošiem uzņemošās valsts datiem, nav šaubu, ka ir pārkāpta Direktīvas 91/439/EEK 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā vai Direktīvā 2006/126/EK 7. panta 1. punkta e) apakšpunktā paredzētā dzīvesvietas prasība

— tiktāl, ciktāl citi neapšaubāmi dati, it īpaši jebkādi paša vadītāja apliecības turētāja dati vai citi droši uzņemošās valsts dati ir nepietiekami, vai informācija Tiesas judikatūras izpratnē tiek saņemta no izdevējas valsts arī tad, ja tā tiek nosūtīta nevis tieši, bet tikai netieši kā paziņojums, kas pamatots ar trešo personu, it īpaši uzņemošās valsts vēstniecības izdevējā valstī, informāciju —;

- 3) ka minētajās tiesību normās dalībvalstij (uzņemošajai valstij) ir noteikts aizliegums atteikties atzīt savā teritorijā citas dalībvalsts (izdevējas valsts) izdotu vadītāja apliecību, ja vadītāja apliecības iegūšanas formālie kritēriji izdevējā valstī tika izpildīti, tomēr ir skaidrs, ka dzīvesvieta ir paredzēta vienīgi vadītāja apliecības iegūšanas mērķim, nevis citiem Savienības tiesībās, it īpaši ar pamatbrīvībām, kas paredzētas Līgumā